

Es 44,1-8, Rom 8,24-28, Joh 17,1-11

Rødning 9.00

736 Den mørke nat

303 Kom, Gud Faders ånd (mel. Op dog Zion)

162 Det var kun en drøm

721 Frydeligt med jubelkor

Lihme 10.30

736 Den mørke nat

651 Vor klippe

303 Kom, Gud Faders ånd (mel. Op dog Zion)

162 Det var kun en drøm

438 Hellig

Nadver 246.5-6

721 Frydeligt med jubelkor

Evangelielæsningen i dag er et stykke ad det, man ofte kalder Jesu ypperstepræstelige bøn, fordi Jesus her optræder som bindeleddet mellem Gud og mennesker, den der formidler Guds kærlighed til mennesker, og samtidig den der beder på hele menneskehedens vegne.

Jesus beder denne bøn den sidste aften han lever, men bønnen er så farvet af den forestående død og opstandelse, at den nærmest lyder som om den bedes efter at Jesus er opstået.

Bønnen retter sig mod to ting: 1. at Jesus efter at have herliggjort Gud på jorden må forenes med Gud i hans himmelske herlighed. Og 2. at de mennesker, der har hørt Jesus og har taget imod hans ord

som Guds ord, at de må holdes fast i denne tro, og forenes med Jesus og Gud i evigt liv.

Og midt i teksten står nogle ord, der fungerer som en akse i det stykke vi har hørt. Det, det hele drejer sig om, og som holder sammen på det hele: nemlig *at det evige liv er at kende Gud og at kende Jesus, som Gud har udsendt til verden*. Og det er de ord, vi vil koncentrere os om i dag.

Det evige liv er at kende Gud og Jesus, som han har udsendt!

Er det ikke en meget beskedent form for evigt liv?

Forestiller vi ikke uvilkårligt ved evigt liv, at det liv, som vi kender, det bare forsætter i himlen. At døden forsvinder. At det der får livet til at gøre ondt og blive trist forsvinder, så alt blot er glæde og fryd uden ende? Jo, for hvad skulle vi ellers forestille os? Vi kan jo ikke forestille os det, vi ikke i forvejen kender. Hver gang, man møder noget ukendt, prøver man at danne sig et billede af det, ved at fremskrive det, man i forvejen kender til. Og somme tider går det, somme tider går det ikke. Det gælder når man skal gebærde sig i et fremmed land eller en fremmed kultur. Men det gælder også blot man skal tage et nyt computerprogram i brug, eller en ny opdatering af det program, man bruger i forvejen. Men hver gang, man på den måde prøver at trænge ind i noget nyt og ukendt opdager man, at noget af det, der før var selvfølgeligt, slet ikke gælder længere, mens man på andre områder sagtens kan bruge det, man kendte i forvejen.

Det er fristende, at tænke sig det evige liv som parallel til de andre ting og forhold, vi ikke ved noget om, men som vi med større eller

mindre held prøver at foregribe ved at fremskrive det, vi allerede ved og kender til som fremmede kulturer og nye computerprogrammer. Men netop dette forsøg på at forestille sig evigt liv imødegår Jesus i den bøn, vi i dag hører ham bede.

Det evige liv er at kende Gud og Jesus, som han har udsendt. Havde han bare sagt: det evige liv er at kende Gud! Ville det have været lukket land for os. For Gud kender vi netop ikke. Gud ligger uden for alt, vi ved noget om og alt hvad vi kan beregne. Men nu siger han i stedet, at det et evige liv er at kende Gud og Jesus som han har udsendt.

Så hvad skal vi gøre, når vi begynder at tumle med tankerne om, om der overhovedet er en evighed? Og hvordan den i det hele taget er? Vi skal vende os mod det, Jesus har gjort og fortalt.

Stort set alt, hvad vi ved om Jesus, handler om, hvad han har sagt om Gud og om Guds rige!

Gud er som en far der elsker os!

Gud er som en far, der tilgiver sine børns groveste svigt af sin tillid og tager imod dem, når de vender tilbage til ham.

Gud er som en kone eller en hyrde eller en købmand, der sætter alt til side for at få det igen, han har mistet.

Gud er som en streng dommer, der alligevel ikke er mere streng, end at han hører og forbarmer sig over dem, der råber til ham.

Sådan er Gud, når Jesus fortæller om ham. Selv ved vi intet om Gud. Det eneste forhold, vi overhovedet kan få til Gud, er gennem det, Jesus har sagt om ham. For til forskel fra os kender Jesus Gud, ja,

ikke bare kender Jesus Gud, han er ét med Gud og har været det altid. Hvordan kan man vide dét, spørger vi måske? det ved vi fra Jesus selv, for sådan taler Jesus selv om sit forhold til Gud. Så vejen til Gud, åbningen ind til Gud for os, der lever i verden, den går gennem Jesus. Alt andet er vore egne menneskelige forestillinger, som måske passer på nogle områder, måske er helt skudt ved siden, men som vi i alt fald hverken kan få af- eller bekræftet, før det er for sent, fordi vi enten ser Gud, som han, er eller slet ikke ser noget.

Det evige liv er altså at kende Gud, som Jesus har lært os at kende ham. Så kan vi altså i al fald sige, at det evige liv er at være stillet over for en umådelig opsøgende, modtagende, tilgivende kærlighed.

Og det evige liv er at kende Jesus: Først og fremmest bliver dét en gentagelse af, hvad vi allerede har hørt, for Jesus virkeliggør selv i sit liv i verden det, han fortæller om Gud: en grænseløs opsøgende, modtagende, tilgivende kærlighed. Men samtidig gør han det jo også tydeligt, at denne opsøgende, modtagende, tilgivende kærlighed ikke blot skal bevæge sig én vej fra Gud til mennesker, men den skal også vende den anden vej som en kærlighed fra menneske til Gud. En taknemmelig kærlighed over at vi har fået livet givet. Og har vi hidtil elsket os selv og vore egne projekter med livet højere end den Gud, der har givet os livet, så må det også være en kærlighed der viser sig i tilbagevenden til Gud. Og endelig gør Jesus det også klart, at den kærlighed han formidler fra Gud til mennesker skal brede sig ud, så vi mennesker indbyrdes opsøger, modtager og tilgiver hinanden.

Det liv vi kender, det midlertidige liv fra fødsel til død i verden, er kendetegnet ved at, at der i det gør sig nogle kræfter gældende som sætter sig igennem for enhver pris, også på trods af den kærlighed, som vi nok kender fra vort indbyrdes liv i verden, men kun som en skrøbelig og ofte lidende kærlighed. Det er kræfter som viljen til for enhver pris at opretholde og kæmpe for sit eget og sine nærmestes liv. Og det er viljen til for enhver pris at ville reproducere sig selv eller i det mindste at tilfredsstillende driften mod at reproducere sig selv. Disse kræfter gør sig også gældende når vi selv prøver at fremskrive et evigt liv ud fra vort kendte midlertidige liv. Og de er vel dybest set også i alt fald en del af grunden til at vi overhovedet spørger efter et evigt liv. Men Jesus kalder os bort fra vor egen spørgen og gættens om evigt liv ved at vise os hen til Gud og Jesus selv som den kilde alt godt både vort timelige og evige liv kommer fra. Og vi må tro, at han ved at knytte os sammen med vort livs kilde også vil kunne lade kærligheden fra Gud, kærligheden til Gud og kærligheden til vort medmenneske tage de kræfter i kærlighedens tjeneste, som ellers driver deres eget spil med os.

Amen.